

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τέ πλεμόνι τοῦ Γάτου.

Μία φορά ὁ μακαρίτης Γιωργος Οικονομοπούλος, ὁ «Γάτος», ὁ πῶς τὸν ἔλεγαν καὶ ἦταν πρῶτος στὴν Ἀθήνα, πῆρε στὸ σπίτι ἐνὸς πολιτικοῦ νὰ τοῦ πᾶρη συνέντευξι.

Ἦταν λίγο ἀργά καὶ ὁ πολιτευτὴς μόλις εἶχε ἀποφάγει. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πολὺ γνωστός του Ὁικονομοπούλος, τὸν ἐδέχθη στὴν τραπέζια. Ἐκεῖ ὅμως πού καθόντουσαν, εἰδοποιήσαν τὸν πολιτευόμενον πὸς ζητοῦν νὰ τὸν δοῦνε διάφοροι πολιτικοὶ του φίλοι. Ὁ πολιτευόμενος σηκώθηκε τότε, πῆρε στὸ σαλόνι, ἔπιεσε κούβεντα μὲ τοὺς φίλους του καὶ λησμόνησε ἐντελῶς τὸν Οικονομοπούλο.

Ὁ Οικονομοπούλος, βλέποντας πὸς τὸν ἐξήγασαν καὶ πὸς περνάει ἡ ὥρα, ἄρχισε νὰ θορυβῆ γιὰ νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν ὅτι βρισκεται στὴν τραπέζια καὶ περμένει.

Ὁ πολιτευόμενος πάλι μὴ ἐνθουσιούμενος πῶς ἄφησε στὴν τραπέζια, ὅταν ἄκουσε τὸ θορυβὸν, φώναξε τὸν ὑπῆρέτη του καὶ τοῦ εἶπε: — Γιὰ κότταζε τί θορυβὸς εἶναι αὐτός στὴν τραπέζια...

Ὁ ὑπῆρέτης πῆρε στὴν τραπέζια, εἶδε τὸ «Γάτος» μὲ περμένι καὶ σὲ λίγο γράισε κ' ἔπε στὸν κνήκον του:

— Δὲν εἶνε τίποτε. Ὁ «Γάτος» εἶνε.

Ὁ πολιτευόμενος ἐξακολούθησε τότε τὴν πολιτικὴ του κούβεντα, ἐντελῶς ἤσυχος, νομίζοντας πὸς πρόκειται γιὰ τὸ γάτο του σπιτιοῦ.

Ὁ Οικονομοπούλος ἄρχισε σὲ λίγο νὰ θορυβῆ πάλι γιὰ νὰ τὸν θημιθοῦν.

— Τί διάβολο ἔχει αὐτὸ τὸ ζῷο; Μήπως τ' ἀφήσατε σήμερα νηστικό; φώναξε πάλιν στὸν ὑπῆρέτη του ὁ πολιτευτὴς. Πέξ, σὲ παρακαλῶ, στή μαγειρίσα νὰ τοῦ δώση κάτι τι νὰ φάη.

Σὲ λίγο ὁ δικτυχὸς «Γάτος» εἶδε νὰ τοῦ πηγαίνει ἡ μαγειρίσα ἕνα... πλεμόνι μέσα σ' ἕνα πιάτο!..

Ἦθυσσε τότε, ἔγινε ἔξω φρενῶν, ὅπου ἐδόθησαν ἐξηγήσεις περὶ τῆς παρανοήσεως ποῦχε γίνει. Καὶ δὲν ἔφαγε μὲν τὸ... πλεμόνι ὁ μακαρίτης «Γάτος», πῆρε ὅμως μὲ τὸν πολιτευόμενον μὴ πρῶτης τάξεως συνέντευξι γιὰ τὴν ἐφημερίδα του.

Οἱ δύο... Πάγκαλοι!..

Ὁ μακαρίτης Μπουλαζάνης, μόλις ὁ Παγκάλος ἔκαμε τὴ δικτατορία, εἶχε μεταδιβῆθῆ, ἐν ἀγνοίᾳ ἴσως τοῦ Παγκαλοῦ, σὲ φυλάκα τοῦ ἄγγελου.

Στεκόμενος δηλαδὴ δίημερῆς στὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ Παγκαλοῦ, εἰδίωχε τοὺς Ρωμηοὺς πὸς πηγαίνει νὰ ζητήσουν διάφορα ρουσφέτια, μὲ τὴν στερεωτικὴ φροῆσι:

— Δὲν ὀρχόμαστε κανέναν!

Ἐνας Ἠπειρώτης, ἐκδιωχθεὶς μὲ τὸν παραπάνω τρόπο ἀπὸ τὸν Μπουλαζάνη, κατόρθωσε, μετὰ καιρῶ, νὰ γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ τὸν Παγκάλου. Εἶχε μουσχεχθεὶ ὅμως ἐνωπιματῶν τὴ φυσιογνωμίᾳ τοῦ Μπουλαζάνη καὶ βλέποντας γιὰ πρῶτη φορά τὸν Παγκάλου, νόμισε πὸς πρόκειται περὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου καὶ τοῦ εἶπε μ' ἀπορία καὶ κατὰτληξι:

— Ἀδυνατῆδες πολὺ, στρατηγέ!..

— Πῶς; ρώτησε ὁ Παγκάλος.

— Νά, λέω πὸς σοὺ δὲν ὀρχόμαστε κανέναν ἡσαρτε παχίς, ἐνὸς τώρα πού ἄρχισες καὶ δέχσαι, ἀδυνατίζεις...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ μίτηε μέσα κ' ὁ Μπουλαζάνης.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ Ἠπειρώτης, τᾶχασε! Νούσιμα πὸς αὐτὸς εἶνε ὁ Παγκάλος καὶ πὸς μιλοῦσε τὴσῶ ὥρα μὲ κανένα γραμματέα του. Γόρμισε λοιπὸν τὸν Μπουλαζάνη κ' ἄρχισε νὰ τσιουλίξῃ:

— Κῦ... Κῦ... Κύριε Παγκάλε...

Ὁ Παγκάλος κατάλαβε ἄμεσως τί συμβαίνει. Καὶ εἶπε ρητὰ καὶ κατηγορηματικά στὸν Ἠπειρώτη:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Παγκάλος πού δέχομαι! Αὐτὸς εἶνε... ἐκεῖνος... πού δὲν δέχεται καὶ πού ποτὲ παιδὸν δὲν θὰ τὸν... δεχθῶ ἐδῶ μέσα!

Ὅπερ καὶ ἐγένετο.

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΦΥΤΩΝ

Ὅπως πληροφοροῦμεθα ἀπὸ μιὰ Ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα, τὸ κοινοῦ εἶχε πατρίδα του τὴ Σιβηρία κ' ἀπὸ ἐκεῖ ἔγινε γνωστὸ σ' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμον, τὸ σῆλινο τῆς Γερμανία, ἡ πατάτες τῆς Περούβια, τὰ ζερμηδιὰ τῆς Αἴγυπτο, ὁ καννὸς τῆς Νότιο Ἀμερική, τὸ χειρὶ τίς Ἴνδιες, τὸ λεμόνι τῆς Ἀσία, ἡ βρώμη τῆς Βόρειο Ἀμερική, ἡ βριζα τῆς Σιβηρία, τὸ πετροσῆλινο τῆς Σαρδηνία, τὸ δαμά τῆς Ἀραβία, τὸ ἥμιστρο τῆς Περούβια, τὸ στανάνα τῆς Ἀραβία, τὸ κιδνὸν τῆς Κρήτη, τὸ ἀχλάδι τῆς Αἴγυπτο καὶ τὸ ραπὰνί τῆς μεσημεριανῆς Εὐρώπῃ.

νε. Ὅλα τὰ ἐκοκίνησε μὲ ἕνα κόκκινο χρώμα γλυκό. — Τί; Ἐγίνε καὶ μπογιατῆς; — Ἀχ, τὰ πουλάκια, τὰ πουλάκια!... Πῶς ἤθελα νὰ ἤμωνα πουλάκια!... Ὅθ ἤθελες κ' ἐσύ; — Ὅχι, ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν... γάτος! — Γάτος! Καὶ γιὰτί; — (Γιὰ νὰ σὲ φάω, εἶπα μέσα μου, νὰ ἡσυχάσω ἀπὸ σένα). Μὲ ἡσυχάσε ὅμως ἕνας πρὸ μεγαλὸς γάτος. Μία διαταγὴ τοῦ Στρατηγείου: «Νὰ πρὸχωρῆσω μὲνε». Κ' ἔτσι ὅλο αὐτὸ τὸ φωμαντικὸ οἰκοδόμημα διελεύθη, ὅπως τὰ νευηγάκια πού ἦσαν γιγώο στὸ φεγγάρι. ***

Τὸ πολέμου ἢ περιπέτειες μὲ ἔφεραν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ τέλος, μὴ βραδεῖα, βρέθηκα καὶ στὴ Βλαχοκλεισούρα. Γεροὶ οἱ ἄνδρες ἐκεῖ, σὰν ποιητάκια, γεμάτοι ὑγεία καὶ ζωὴ καὶ ἄμορφες ἢ γυναῖκες μὲ ὄραια πρόσωπα καὶ μάτια ἀμυγδαλωτά. Ἦταν Κυριακὴ. Ἡ Κλεισούρα ἐπανηγήριζε σὲ φῶς καὶ δόξα ἡμέρας καλοκαιρινῆς. Κίνησις: στοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰς ἐστιαφιὰς, οἱ χωρικοὶ, ὄραιοι, κόκκινοι, κερματωτοὶ, μὲ κομψὰ καὶ σταυρωτὰ τὰ ρούχα καὶ τ' ἄσημά. Κάποιος ἀντάρτης παντοῦντα ἐμὴ παταδοπούλα. — Εἶναι ἄμορφη; ρώτησα. — Ζουρλῖα! μοῦ εἶπαν.

Τέτοια συνοικέσια ἐγίνοντο πολλὰ στὴ Μακεδονία τότε. Στὴ Θεσσαλονίκη πολλοὶ στρατιῶτες... ἀρραβωνιάζοντουσαν—χῆρες ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον—μὰ οἱ ἀντάρτες, ὡς πρὸ εὐλιχόντες, ἔφταναν ἄμεσως στὸ στέφανα.

— Ὅθ παντρεῖτοῦν πολλοὶ! μὴ εἶτε ἡ νοικοκυρά, στὸ σπίτι τῆς ὁποίας εἴχαμε κατάλυμα. — Καὶ μὲ μεγάλα δῆρο. Ἐχετε τόσο ἄμορφα κορίτσια ἐδῶ, τόσο καθαροῦρα καὶ κοκκινομάγουλα καὶ δροσερὰ καὶ μὲ ὄραια μάτια!

— Καὶ νοικοκυρέετέεές! μοῦ εἶτε ἡ νοικοκυρά, κλίνουσα τὸ σώμα τῆς καὶ ἀκουμπώντας τὰ χερία τῆς στουὺς γοφούς τῆς.

— Δίτηο ἔχεις, ποὺ καλὰ κορίτσια ἔχετε. — Σοῦ ἀρέσουνε; — Ποιῶ. — Τότε γιατί δὲν παίρνεις μιὰ; Δὲν εἶσαι παντρεμένος; — Ὅχι.

— Γιατί δὲν παντρεύτηρες; — Γιατί... γιατί δὲν μὲ θέλησε καμμιὰ στὴν Ἑλλάδα.

— Τότε νὰ σοῦ δώσωμε μιὰ ἀπ' ἐδῶ!... Τὴν παίρνεις; — Γιατί ὄχι; — Ὅθ σοῦ διαλέξω ἐγὼ μιὰ καλή, πού νὰ ἔχη καὶ προῖκα. Ἦ δὲν θέλεις προῖκα;

— Ἀρῶ μοῦ δίνετε, τὴν παίρνω! — Ὅθ πάρης ἔξη κούβερτες μῦλλινες! Δὲν σοῦ ἀρέσουν; — Τώρα πού κάρηε ἡ δική μου καὶ γιὰ μιὰ κούβερτα παντρεῖνομινα!

— Ὅθ πάρης τέσσερα διπλὰ χρώμα. Βαρὴὰ χρώμα σπιτικά, δπου τὰ φτείνουιν τὰ κορίτσια μονάκια τους!.. Καὶ 120 ζευγάρια κῶι- τους μῦλλινες, πλεχτές, ἀπὸ καλὸ μαλλί, σφιχτῶ, στὸ μύλλο χυτιμῆ νο. Ἐκατὸν εἰκοσι ζευγάρια κῶι- τους ἔχει ἡ καλύτερη ἐδῶ.

— Τί εἶνε αὕτη, γυναῖκα ἢ σαρανταποδαροῦσα; — Κορίτσι πρῶμα, σὰν τὸ κρῖο νερό!

— Καὶ τί τίς θέλει τόσες κῶι- τους; — Για τὸ γαμψό.

— Καλὰ! Καὶ πόσα πόδια ἔχουν οἱ γαμψοὶ ἐδῶ; — Δυὸ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, λοιπὸν, τί λές; Νά τελειώσωμε; — Μὰ πὸς, ἔτσι στὸ βρόντο θὰ μὲ πάρτες; Ἀφήστε πρῶτα νὰ μάθετε ποιὸς εἶμαι.

— Τί λές αὐτὸ! Γιὰ νὰ σὲ ἔχη ὁ βασιλέας στρατιώτη του, μπορεῖ νὰ εἶσαι κακὸς ποτε; Καλὸς καὶ χρυσὸς εἶσαι, παιδί μου. Κ' ἄμα θέλης, τελειώνουμε! Ὅθ σοῦ δώσω ἕνα κορίτσι μὲ τρᾶχωμα (*) σὰν τὸ κρῖο νερό.

— Τί ἔχει, εἶπες; Τρᾶχωμα! Καμμιὰ στραθὴ ἐντελῶς δὲν ἔχεις; — Καὶ ἐτράχωμα καὶ κερματῶς. Ἄν θέλης καὶ 150 ζευγάρια κῶι- τους, σοῦ τὰ δίνουνε.

— Μὰ ἐγὼ θὰ ἤθελα 400 ζευγάρια κῶι- τους. Βάλτε τὴ νύφη νὰ τὰ πᾶρξη καὶ κατόπιν βλέπουμε!.. Ἐνόμισα πὸς θὰ γλύτωνα ἔτσι.

— Ἐμεις, 120 ζευγάρια μονάχα ἔχουμε ἔτοιμα! μοῦτε ἢ νοικοκυρὰ μου. Δαναεῖσαστε ὅμως τὰ ἄλλα καὶ τελειώνουμε, ὡς τὴν Κυριακὴ, αὐ!... Τί λές; — Τί νὰ πῶ!... Ἐνα μονάχα κατάλυμα κ' ἕνα λέω:

«— Πὸς ἀντὶ νὰ κατακτήσωμε στὸν πόλεμο τοῦ 1912, λίγο ἔλειψε νὰ... κατακτηθῶμε!...»

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

*Τραχῶμα στὴ Μακεδονία λένε τὴν εἰς χρῆματα προῖκα τοῦ κοριτσιοῦ, ἐνθὸ τὰ ρούχα καὶ τὰ ἄλλα σκεῖα λέγονται κερματῶς ἀπλῶς.